

JESÚS ALBERTO DÍAZ HERNÁNDEZ

IV. ének

*Képmutatás
hömpölyög az utcán.*

*A Parnasszus
zárja kapuit,*

*bomlik benne a Lét,
csak a csupasz Én
marad.*

Kutatom

*(mint ki borzadva
fedezi fel
első ősz hajszálát)*

*az egykori arcokat
– néznek fecsegő,
üres szemű maszkok.*

XIII. ének

*De minek is ily komolyan venni bármit – a megaláztatás
kiszolgáltatottjai vagyunk. Minden kor megszüli a maga
rémtetteit. Vécébe fulladt csecsemőt, gyermekei rabszol-
gájává lett anyát. Minden korban akad, ki irigyli mások
hatalmát. Indiában ma hétfejű malac jön világra, míg mi-
felénk egy másik épp fejét veszti. Mire jó költőnek lenni
– lábtörőnek használnak csupán. Még a könyvek is, ame-
lyeket veszek, vagy néhanap elemelek, adóbevallásomban
a veszteség rovatát gyarapítják. S ugyan kit érdekel mindez?
Oly kevésbé fontos, mint hogy elcsenik John Lennon cvik-
kerét egy havannai parkban.*

Jesús Alberto Díaz Hernández 1971-ben született Pinar del Rió-
ban (Kuba). 2012 és 2016 között négy verseskötete jelent meg.
Miami-ban él.